

Oláh András

AZ ÖT-TIZENHETES GYORS

abba a délutánba belezsúfoltunk mindent
vad voltál és szenvedélyes
haraptál karmoltál mint még sosem
hogy aztán az esti gyorsral
Kelet-Berlinbe utazz
négy hét kilátástalanság
próbaidőnek nevezted
„kicsit kiszellőztetheted a szíved”
kiáltottad a vonatablaktól
„már úgyis feléltük egymást”
hazudtam lazán
négy hétig kóvályogtam
egy semmitmondó képeslap
érkezett csupán
s a megadott telefonszámot is
hiába csörgettem
„ich möchte mit Eva sprechen”
ezt eljátszottuk párszor
de mindannyiszor elutasító
goromba hang válaszolt
nem tértél haza
anyád összetört
ha találkoztunk remegni kezdett az ajka
és elfordult hogy ne lássam sírni
én nem sírtam
csak emlékeinket égettem el
és az öt-tizenhetes gyorsra
már nem vettem jegyet sosem

VALAHOL ÚJ TÜZEK ALSZANAK

az éjszaka hűvösét semmibe véve
meztelenül osont ki a fürdőszobába
idegen párnák közül bámultál utána
fertőzött pillanat volt ez
ami nem szerelem csak olthatatlan vágy
s ami pótléknak is kevés itt a falakra
feszített poszterek árnyékában
s aztán az az üresség a távolsági buszon
az a kora esti homály amit az utcalámpák
hideg fénye vékony cikkekre szabdalt
s amitől a vágy benned törölte
a kivárásokat... asztalnak feszített
láb és anarchista láz robbantotta
az elgyávult testet beléd ölelte bűneit
karjaiddal takartad s mert retirálni
nem volt hova és miért – kapituláltál te is

[EZ NEM AZ A FÁJDALOM]

ez nem az a fájdalom
amihez hozzá lehet szokni
vannak dolgok
amiken gyógyszer sem segít
s a keringési rendszer ha összeomlik
elszenesedik szív s csak hamu marad
jöhet a salakolás
írhatsz szomorúbb mesét
persze most még irritálnak a könnyek
lakható utcákra emlékszel
málladozó vakolatú öreg házra
ahová bőrig ázva térsz haza
eszedbe jut a betonkávás kút

s a tőle hét lépésnyire
elásott kincsesdoboz
a tornác előtti lugas
ahol egy fekete-fehér fotó
mosolyba rejti egykorvolt székeséged
szél fújta köténybe kapaszkodsz
hogya el ne tévedj
de az a régi navigációs rendszer
már nem működik
csak néhány szárnysegett emlék maradt
amiben csak a szív nem kételkedik

[AKKOR MÉG]

akkor még faragott nyársakkal
a kézben ültük körül a tüzet
mélyen beszippantva a hagymafejen
átsistergő szalonnaszír illatát
a parázsnál piruló kenyér
nomádok kiváltsága volt...
kevés beszéd – inkább csak
csonkán partra húzott emlékekkel
feleselt a gyalogszerrel
érkező szürkület
azóta elgörbült az idő
szétszóródtak a mostohán
őrzött mondatok
csak a csend finomságát
libbenti a pislákoló emlékezet
s az anyaölbe kucorodó várakozást...
még látod a hegesedő ujjakat:
a parázsló távolra
rajzolnak madárszárnyakat